

[Socialministeren.]

end andre Steder, thi det er akkurat den samme Vækst, man ser i de sociale Udgifter i Udlandet som her. Der er bare den Forskel, som jeg har hævdet, at de fleste andre Lande lægger ganske anderledes Byrder paa Arbejdsgiverne, end Danmark gør, og der er yderligere den Forskel, at medens Danmark har forhøjet sine sociale Udgifter, i videst Omfang taget, med det femdobbelte Beløb, saa har Arbejderne forhøjet deres Udgifter til deres Selvforsørgelse gennem Forsikring o. s. v. 6½ Gang.

Det ærede Medlem Hr. Krag gik saa vidt som til at sige, at trods Udvidelsen af Forsikringen medførte den offentlige Forsørgelse efter det foreliggende Lovforslag en stor Udgiftsforøgelse. Ja, hvis man kalder minus 5,9 Millioner for en stor Udgiftsforøgelse, saa hører jo alting op.

Endelig sagde det ærede Medlem, ikke direkte, men indirekte saa tydeligt, som man kan sige det, saa det virker bedre, end naar det siges direkte, at det var Pladderlyrik, naar jeg talte om Arbejdernes Svigten. Ja, det kommer dog ganske an paa, hvad det er for et Samfund, vi lever i. Hvis vi faar en stadig stigende Arbejdsløshed, en Uvillie mod at gøre noget ogsaa paa Sociallovgivningens Omraade, hvornaar indtræffer saa det Tidspunkt, hvor større eller mindre Dele af Arbejderklassens Betalingssevne maa svigte overfor de Byrder, den har paataget sig selv ved Forsikring? Saa er det ikke Pladderlyrik, thi tror de Herrer, *det* bliver billigere for Samfundet end at søge at skabe System paa begge Omraader? Jeg tror ikke, det bliver billigere.

Jeg skulde have været varsom, jeg skulde have været Taktiker og holdt Socialreformen tilbage, til vi havde set, hvor kortvarig Krisen blev. Ja, det lyder jo kønt. Jeg vil nok se, hvordan Venstres Blade vilde have optraadt, hvis jeg havde haft Socialreformen, der skulde gavne og ordne disse Forhold bedre end nu, liggende paa mit Skrivebord, men holdt den tilbage af Hensyn til tilfældige Forhold! Jeg vilde se Venstres Presse i den Anledning — for øvrigt ogsaa min egen Presse. Jeg ved ikke, hvad anden Opgave jeg havde end hurtigst muligt at se at faa bragt Orden i disse Forhold, og det anerkender alle er sket hurtigere, end det vilde være sket gennem Kommissioner. Hvis det skal være Taktik, ønsker jeg ikke at være Taktiker.

Det ærede Medlem sluttede med at sige: Lad os endelig ikke puste denne Reform op til noget særlig nyt. Nej, det har det ærede Medlem mindst af alle Interesse i, fordi han

har forsømt den Opgave i alle de Aar, han var Indenrigsminister. Men selv om jeg ikke ønsker at puste den op til noget særlig nyt, saa vil jeg sige, at der foreligger ikke mindst i Tider som disse saa meget nyt i denne Socialreform, baade til Gavn for de daarligst stillede, til Gavn for Administrationens Ordning og til Gavn for de forebyggende Foranstaltninger, med den Tendens at sænke Udgifterne fremtidig, at man roligt kan puste den op i Forhold til den Kritik, det ærede Medlem har ydet.

Efter Varetagelsen af dette ærede Medlems Rygte paa det bedste forlader jeg saa det ærede Medlem for at vende mig til det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, til hvem jeg kunde have talt meget skarpt, da han selv er til Stede, men paa Grund af hans uforlignelige Elskværdighed ikke kan drive mig selv til at tale uden i den mildest mulige Form.

Der var over det ærede Medlem Hr. C. J. F. Svens Udvikling af det konservative Tvangs-Folkeforsikringsforslag udbredt en Duft af Filosofi, som ellers ikke plejer at udmærke dette nøgterne Medlem, men jeg kunde jo ogsaa mærke, at hans Tale var udarbejdet med ganske særlig Akkuratesse og Omhu, og jeg kan godt forstaa det. Der var ogsaa mange rigtige Betragtninger i det ærede Medlems Udtalelser, selv om jeg synes, det er lige haardt nok at kalde en Tvangsforsikring, paalagt Borgerne af det offentlige, for et privatøkonomisk Problem. Det tror jeg dog ikke, man skal gøre.

Men hele denne Udvikling, som det kunde være interessant at komme nærmere ind paa, navnlig naar man ikke havde talt et Par Timer om det Problem i Fjor, hvad jeg har gjort, rørte egentlig ikke ved det, jeg havde talt om i Forbindelse med det konservative Forslag. Den sande Karakter af det konservative Forslag kom jo egentlig slet ikke den Undersøgelse ved, jeg foretog, for den Undersøgelse gik jo ud paa: Er det rigtigt, naar man fra alle Sider paastaar, at Skattetrykket paa det danske Folk er saa stort, at det overhovedet ikke taaler større Byrder?

Det var Undersøgelsen, og saa svarer jeg: Hvor kan de Mennesker hævde det, der samtidig kræver af det samme Folk, at det skal udrede 50—75 Mill. Kr. til en lille Del af den Opgave, der løses ved Socialreformen!

Hvor udmærket dette Forslag end maatte være, har det ærede Medlem ikke svaret paa det, og *kan* ikke svare paa det, for det kan nemlig ikke begrundes, hvor-